

B

IZRAEL I BRYTANIA - OPATRZNOŚCIOWA WIĘŹ

*„Najwyższy panuje nad królestwem ludzkim i je daje,
komu chce” „On sam ... zrzuca królów i stanowi królów”*

(Dan. 4:25; 2:21)

Po stuleciach prześladowań Żydów i wysiłkach ze wszystkich stron wytepienia ich jako narodu, nareszcie naród bez ziemi odzyskał swój kraj. W dniu 14 maja 1948 roku państwo Izrael stało się rzeczywistością.

Od tego czasu historia owego regionu jest napiętnowana militarnymi, politycznymi i ideologicznymi konfliktami. Ten sam okres okazał się również - być może nie przypadkowo - szybkim upadkiem jednej z potęg we współczesnej historii Anglii.

Historia ruchu syjonistycznego w dwudziestym wieku powiązana jest ściśle z historią Anglii. Następująca opowieść to zilustruje. Urodzony w Rosji Chaim Weizmann, płomienny syjonista, wierzył, że Anglia, jako przewyższająca inne kraje światowe i polityczna potęga, ma klucz do spełnienia syjonistycznego snu o odrodzeniu sił państwa żydowskiego. Wskutek tego, w 1905 r., osiedlił się w Manchesterze, w północnym przemysłowym sercu Anglii. Z wykształcenia chemik, dalej prowadził swoje prace w Anglii na prestiżowym uniwersytecie i później się ożenił.

Aceton dla Brytanii

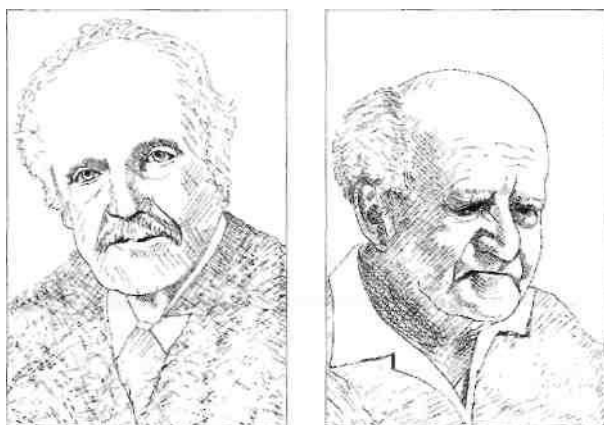
Rok 1914 początek „wielkiej wojny” (1. część wojny światowej). Brytania przeżywała trudności związane z brakiem acetonu, niezbędnego składnika kordytu (pewien rodzaj prochu), używanego przez artylerię królewskiej marynarki.

Winston Churchill, w owym czasie lord admiralicji, słyszał o błyskotliwym Weizmannie i go wezwał do siebie. Mówi się, że Churchill „zaządał trzydzieści tysięcy ton acetonu”. Weizmann przeniósł ośrodek swoich badań do Londynu i wraz ze swoim personelem pilnie pracował nad zsyntetyzowaniem substytutu acetonu. Powiodło się. Marynarka, ponownie zaopatrzona w ten cenny płyn, mogła kontynuować swoją walkę.

Artur James Balfour, minister spraw zagranicznych w rządzie Lloyd'a George'a, przekazał Weizmannowi wyrazy wdzięczności od narodu.

DR CHAIM WEIZMAN – GEN EDMUND ALWMBY

LORD JAMES BALFOUR DAVID BEN GURION

„Co moglibyśmy dla pana uczynić”? zapytał Balfour. „Dla mnie nic”, odpowiedział Weizmann, lecz „dla mego narodu - ojczyznę w Palestynie. Opatrznościowo, okazuje się, Balfour od kilku lat znał się z Weizmannem i w rzeczywistości był życzliwy wobec narodu żydowskiego. Kilka lat wcześniej, gdy Balfour był premierem, przygotował międzynarodowy traktat o Żydach jako „przynoszących wstyd chrześcijaństwu”.

Ówczesny premier Lloyd George, Walijczyk, był człowiekiem religijnym, znającym prorocstwa Starego Testamentu i podobnie był skłonny do przyjaznego podejścia do sprawy syjonizmu. Sympatie takich wpływowych mężów i takich jak Louis D. Brandeis - pierwszy żydowski członek Sądu Najwyższego w USA i doradca prezydenta Wilsona - oraz pragnienie Brytanii, aby mieć sprzymierzeńca na Środkowym Wschodzie, któryby jej pomagał w interesach związanych z Kanałem Sueskim, stanowią połączenie nadziei z marzeniami syjonizmu.

Deklaracja Balfoura

Przewidując koniec wojny i możliwość otrzymania powiernictwa nad Palestyną, rząd brytyjski 2 listopada 1917 roku, za pośrednictwem Balfoura, napisał do lorda Rothschilda, przewodniczącego Brytyjskiej Federacji Syjonizmu, że „rząd Jego Królewskiej Mości przychylnie zapatruje się [sic] na ustanowienie w Palestynie domu dla narodu żydowskiego”. Ów dokument stał się znany jako „Deklaracja Balfoura” i był wielką zachętą dla żydowskiego syjonizmu na całym świecie. (Pełny tekst tej Deklaracji jest tu przedstawiony). Brytyjski generał Allenby, wkrótce po wydaniu Deklaracji, szybko przejął władzę nad Jerozolimą i wypędził Turków. Interesujące jest to, że Allenby był chrześcijaninem i miłośnikiem Jerozolimy. Mówią, że nie zgodził się na wjazd do zdobytego miasta, ponieważ w taki sposób Jezus wjechał do Jerozolimy. Liga Narodów aprobowała oficjalne udzielenie Brytanii mandatu - protekcyjnego nadzoru - nad Palestyną w 1922 roku. Patrząc wstecz dostrzegamy, że był to początek kłopotliwego okresu.

Biała Księga z 1930 roku.

Żydowska imigracja stopniowo się zwiększała. Około 1928 roku ludność żydowska wynosiła 170 tys. osób. Wzrastał arabski protest przeciwko napływowi imigrantów. Brytania, wrażliwa na wpływy arabskie i zaalarmowana buntami arabskimi, użyła w 1930 roku tzw. Białej Księgi, zalecając moratorium w związku z dalszą żydowską imigracją. Przerażenie ogarnęło Żydów. Stale przybywali, pomimo stanowczego przeciwdziałania brytyjskich urzędników. Tarcia między Arabami i Żydami nie ustawały.

Wydarzenia prowadzące do wojny światowej, jej drugiej części, we wrześniu 1939 roku, obejmowały i te problemy. Lecz pomimo rozczarowania swoim potężnym protektorem, Żydzi w Palestynie wiedzieli, że ich poparcie udzielone Brytanii w wojnie z Niemcami

okaże się dla nich korzystne. Kolejny zagorzał syjonista, Ben-Gurion, dobrze wyraził uczucia Żydów, gdy powiedział: „My będziemy walczyć ramię przy ramieniu z Brytanią w naszej wojnie z Hitlerem, jak gdyby nie było Białej Księgi, będziemy też zwalzczać Białą Księgę, jak gdyby nie było wojny”.

Wojna skończyła się w 1945 roku. Chociaż Brytania wyszła zwycięsko z tej wojny, koniec militarnego konfliktu był początkiem jej upadku jako ogólnoświatowej potęgi. Obarczona wojennymi długami, społecznymi i politycznymi niepokojami w swojej wspólnocie narodów, jak na przykład w Indii i w kraju, stopniowo usuwana w cień przez powiększający się ogólny wpływ Stanów Zjednoczonych, poniosła klęskę. Ogłosiła swój zamiar zrezygnowania z mandatu Narodów Zjednoczonych. Na osiem godzin przed formalnym zakończeniem się mandatu 14 maja 1948 roku, Ben-Gurion, pierwszy premier Izraela, oficjalnie proklamował powstanie państwa Izrael. Chaim Weizmann, który odegrał tak ważną rolę w narodzeniu się państwa, został jego pierwszym prezydentem.

Foreign Office,

November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet.

“His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country”

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

9. 11. 17
A. J. B.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych 2 listopada 1917 r.

Drogi lordzie Rothschild,

Mam wielką przyjemność w przekazaniu Panu, przez rząd Jego Królewskiej Mości, następującej deklaracji, wyrażającej sympatię dla dążeń żydowskich syjonistów, która została poddana pod rozagę Rady Ministrów i przez nią zatwierdzona.

Rząd Jego Królewskiej Mości przychylnie zapatruje się na ustanowienie narodowego domu dla narodu żydowskiego, i dołoży swoich najlepszych starań, aby ułatwić osiągnięcie tego celu. Jest rzeczą samą przez się zrozumiałą, że nie uczyni się niczego, co mogłoby przynieść uszczerbek cywilnym i religijnym prawom istnienia nie żydowskich społeczności w Palestynie oraz prawom i politycznemu statusowi z jakiego Żydzi korzystają w każdym innym kraju.

Byłbym wdzięczny, gdyby Pan z tą deklaracją zapoznał Federację Syjonistów.

Arthur James Balfour

List od Ministra Spraw Zagranicznych Balfoura do lorda Rotschilda, zawierający rzeczoną Deklarację.

PRZYSZŁOŚĆ IZRAELA

Wiele się wydarzyło od tamtych pierwszych dni, a kolumny naszego czasopisma pokrywały się szczegółowymi wiadomościami o tych wydarzeniach. Nie staramy się w niniejszym artykule zrobić przeglądu tej zawilej historii.

Wszakże jedna rzecz jest pewna: Izrael pewnego dnia będzie „otoczony” przez wrogo do niego nastawionych mocarzy — z naturalnego punktu widzenia przytłaczającymi mocami. Zobacz, na przykład, Jeremiasz 30:7 i Ezechiel, rozdziały 36—39. (Ezechiela rozdział ze swoją wizją zgromadzonych i ożywionych szkieletów jest wspaniałym sportretowaniem narodu żydowskiego powracającego do „życia” pod wpływem syjonizmu, po stuleciach bezdomnego rozproszenia). W czasie kryzysu, gdy wszystko będzie wydawało się dla niego stracone, będzie wyzwolony, a Boskie Królestwo Pokoju - prawdziwego pokoju - zostanie założone (Zach. 14:1—9). Klucz do przyszłości rodzaju ludzkiego leży w Palestynie. Jego przeznaczenie jest związane z Izraelem, w wyzwoleniu Izraela leży nadzieja narodów

(Rzym. 11: 11,12). PT. 95,39.

CZAS UTRAPIENIA JAKUBOWEGO

*„Biada! Gdyż wielki to ów dzień, żaden do niego niepodobny, Jest to czas utrapienia dla Jakuba, jednak będzie z niego wybawiony”
(Jer. 30: 7).*

Termin „utrapienie Jakubowe” występuje tylko ten jeden raz w Biblii, chociaż ów szczególny ucisk, jaki spadnie na Izraela przy końcu wieku Ewangelii, jest wspominany i opisywany także w innych miejscach. Prorok Jeremiasz 30-31 pociesza Izraela posłannictwem od Jehowy, dotyczącym jego wyzwolenia i wspaniałego stanu w przyszłości. W czasie wielkiego dnia Boskiego gniewu i sądu przeciwko narodom, Bóg wyzwoli Izraela z jarzma narzuconego na niego (w. 4-11). Początek tego dnia zbiega się z początkiem wieku Tysiąclecia w 1874 roku, niedługo po 6.000 lat od stworzenia Adama, zakończonych w 1872 roku. Niszczący narody ucisk tego dnia rozpoczął się w 1914 roku wraz z początkiem pierwszej części wojny światowej. Upadły stan narodu Izraelskiego był nie do uleczenia pod Zakonem, a Bóg karał go z powodu jego grzechów (Ps. 107:17).

Jednakże Bóg przywróci ten naród do swojej łaski i uleczy ciężkie rany, jakie mu zadał z powodu jego grzechów, jak również ukarze jego wrogów, którzy go prześladowali (w. 12-17). Bóg odrodzi Izraela jako swój lud (w. 18-22; por. Amos 9:11; Dz. Ap. 15:15,16). Wielki Boski gniew czasu ucisku nie skończy się, dopóki nie zostaną osiągnięte Jego odpowiednie cele. Przy końcu wieku Ewangelii, który zachodzi na początek wieku Tysiąclecia, Jego lud będzie nad tym rozmyślał (w.23,24).

W tym samym czasie, szczególnie zaś w okresie Tysiąclecia, Jehowa stanie się Bogiem wszystkich rodzin Izraela. Naród ten będzie Jego ludem wskutek jego związków z Panem pod przymierzem (31:1-6). Na początku Tysiąclecia Bóg zgromadza resztki Izraela z ziemi północnej, nawet z najmniejszych części społeczeństwa, i wielkie ich liczby prowadzi z powrotem do ich dziedzictwa, cieszy ich i sprzyja błogosławiąc im (w.7-14). Po ustanowieniu ziemskiej części królestwa Bożego przywróci On ich umiłowanych utraconych w śmierci (w. 15-17). Okaze miłosierdzie pokutującym dziesięciu pokoleniom Izraela (Efraimowi - w. 18-22) oraz dwóm pokutującym pokoleniom (Ju-dy -

w.23-26), a ich smutek przemieni w radość. Odda dwunastu pokoleniom Izraela ich ziemskie dziedzictwo, obarczając każde odpowiedzialnością tylko za własne grzechy (w. 27-30). Zawrze z nimi Przymierze Nowe, gdyż wypisze swoje prawo na ich sercach, tak że wszyscy oni Go poznają, i przebaczy im ich grzechy (w.31-34). Izrael na zawsze pozostanie ludem Bożym, a Jerozolima, odbudowana jako święte miasto, już nigdy więcej nie będzie wykorzeniona ani zburzona (w.35-40). Więcej szczegółowych wyjaśnień na temat Jer. 30 i 31 można znaleźć w E2, str. 398-405, pod tytułem: *Parusia Messenger*.

Z powyższego widzimy, że czas ucisku Jakuba jest proroczco przewidziany na koniec wieku Ewangelii. Proroctwo Jeremiasza 30:1 obejmuje tytuł całego proroctwa, jakie jest zawarte w rozdziałach 30 i 31. Wersety 2 i 3 stanowią wprowadzenie tematyczne proroctwa. Proroctwo to zostało zapisane w Biblii, a (w wieku Ewangelii) miało być badane i rozpatrywane dla zachęty w związku z *ponownym zgromadzeniem* - powrotem - Izraela po drugim wygnaniu z „narodów, między które cię rozproszę” (w. 10), do Ziemi Świętej, którą Bóg dał ich przodkom i którą oni ponownie posiadają.

Wersety 4-11 mówią o Boskim sądzie dokonywanym na narodach, dzięki któremu spełnia się wyzwolenie dwunastu pokoleń Izraela. Bóg tutaj prorokuje, że gdy Izrael będzie wchodził w ucisk Jakubowy raczej będzie przeżywał strach zamiast pokoju i bezpieczeństwa. W srogich konwulsyjnych bólach ciężkich prześladowań tak będzie opanowany strachem, że ktoś mógłby sobie wyobrazić, że jest kobietą w bólach porodowych. Powód wielkiego przerażenia Izraela jest podany w w. 7. Jest to wielki dzień sądu (2 Piotra 3:7-8), wprowadzany żniwem wieku Ewangelii oraz „czasem ucisku, jakiego nie było jako narody poczęły być” (Dan. 12:1; Mat. 24:21). „Wielki jest ów dzień”. Słowa te wskazują na czas wówczas należący do przyszłości, są one podobne do słów z Joela 2:11 (napisane na długo przed dniami Jeremiasza) i odnoszą się do czasu wielkiego ucisku: „wielki bowiem dzień Pański będzie i straszliwy bardzo”. Również wyrażenie Jeremiasza „nie było mu podobnego” przypomina słowo z Joela 2:2: „któremu równego nie było od wieku i nie będzie po nim nigdy”. Także dla Jakuba, tzn. całego Izraela, jest to czas wielkiego ucisku (Iz. 22:4,5; Sof. 1:14-18) - „ale jakkolwiek jest czas utrapienia Jakubowego, przecie z niego wybawiony będzie”.

PIERWSZA CZĘŚĆ UCISKU JAKUBA

Pierwsza część ucisku Jakuba zaczęła się w 1881 roku, gdy naród żydowski, z nielicznymi wyjątkami, wciąż znajdował się na wygnaniu w różnych pogańskich krajach. Od śmierci Jakuba aż do odrzucenia przez nich Mesjasza na wiosnę 33 r.n.e. doznawali 1845 lat łaski. Potem przyszedł ich „dwójnasób” - czyli powtórzenie, niełaski, także przez 1845 lat (Zach. 9:9,12; Mat. 21:4,5; 23:38-39) - który zakończył się na wiosnę 1878 roku. Od tego czasu Boska łaska zaczęła powracać do Izraela (Iz. 40:1-2). W 1878 roku Delitzsch rozpoczął powszechną sprzedaż swego hebrajskiego Nowego Testamentu, a Disraeli, Żyd, ówczesny premier Anglii wpłynął na Berliński Kongres Narodów, aby przyznał Anglii ogólny protektorat nad azjatyckimi prowincjami Turcji, łącznie z Palestyną. Rząd turecki zmienił wówczas swoje prawo, dotyczące obcych, co poprawiło warunki Żydów, zamieszkujących wtedy w Palestynie, jak również częściowo otworzyło drzwi dla osiedlenia się tam innych, wraz z przywilejem posiadania nieruchomości. W ten sposób w 1878 roku, po „zamierzonym czasie” Izraela (Iz. 40:1-2) oraz po wycierpieniu „w dwójnasób za wszystkie grzechy” Bóg sprawił, że Jego lud zaczął być pocieszany, zarówno w sprawach religijnych, jak i świeckich.

Lecz by sprowadzić ich z powrotem do ojczyzny, jako przygotowanie do ustanowienia na ziemi Boskiego królestwa, potrzeba było czegoś więcej (Mat. 6:10; 4 Moj. 14:21; Iz. 2:2-4; 11:9; Dan. 2:35,44; Obj. 5:10). Bóg czynił to przez „rybaków” i „łowców” w pierwszej, ponownie zgromadzającej Żydów, części ucisku Jakubowego (Jer. 16:14-16). „Rybakami” są ci, którzy używają atrakcyjnej przynęty syjonizmu itp., by przyciągnąć Żydów do ich ojczyzny. Tę pracę w 1882 r. rozpoczął Leo Pinsker, zwiastun jeszcze przed dr. Theodorem Herzlem. Wspomagający mężowie stanu, żydowscy agitatorzy jak również liczni chrześcijanie uczynili wiele, i wciąż usiłują czynić w zachęcaniu Żydów do powrotu do swej ojczyzny.

„Łowcy” to ci, którzy polują, aby je zabić. Także i oni sprawili, że rzesze Żydów powróciły do ojczyzny. W 1878 r. wzmożyły się wielkie prześladowania w Rumunii i Galicji, a szczególnie w Rosji, która w 1881 r. wydała *Ustawy Majowe*, w wyniku których w różnych krajach Europy szalały szatańskie prześladowania. Na wielu terenach urządzano pogromy, dopuszczając się na Żydach niewymownych okrucieństw, zwłaszcza w obu częściach wojny światowej. „Łowienie”

wciąż jest kontynuowane w niektórych krajach, choć już nie na tak wielką skalę i przy słabszych prześladowaniach zewnętrznych. W ten sposób Bóg przy pomocy „utrapienia Jakubowego” realizuje swoje zamiary.

GROMADZENIE IZRAELA OBEJMUJE 12 POKOLEŃ

Obiecując ponownie zgromadzić dzieci *Izraela*, Bóg nie miał na myśli jedynie 10 pokoleń (czasami zwanych Izraelem, Efraimem itp.) w odróżnieniu od 2 pokoleń (zwykle zwanych *Juda*), lecz raczej wszystkie 12 pokoleń, ponieważ wszystkie 12 pokoleń było reprezentowanych w „owcach, które zginęły z domu Izraelskiego” (Mat. 10:6), gdy został odrzucony w 33 r. n.e. To, że chodzi o wszystkie 12 pokoleń, jasno wynika z Iz. 11:11-12, gdzie wymienionych jest zarówno 10 pokoleń jako *Izrael* oraz 2 pokolenia jako *Juda*: „Stanie się też dnia onego [tego samego 'tego dnia' - 'czasu utrapienia Jakubowego' - wspomnianego u Jer. 30:7], iż Pan powtórę rękę swą przyłoży [tak jak to uczynił pierwszym razem, przy końcu niewoli babilońskiej], aby posiadał ostatek ludu swego ... I podniesie chorągiew między poganami, a zgromadzi wygnanych z *Izraela*, a rozproszonych z *Judy* zbierze z *czterech stron ziemi* [wszystko to jest w toku od 1878 roku, lecz nie miało miejsca wcześniej, ponieważ przed ich rozproszeniem w wieku Ewangelii 12 pokoleń nigdy nie było rozproszonych na cztery strony ziemi]”.

Również u Ezech.36:22,24 pod określeniem Izrael Bóg mówi o wszystkich 12 pokoleniach: „Przeto mów do domu Izraelskiego ... zbiorę was z narodów i zgromadzę was ze *wszystkich ziem*, i przywiodę was do ziemi waszej”. To zgromadzanie miało poprzedzić całkowity koniec pogańskich narodów, między których Bóg ich rozproszył (Jer. 30:10-11; 46:27-28), i miało obejmować każdy zakątek, by uczynić ich „narodem jednym na górach Izraelskich ... i będą w niej mieszkali oni i synowie ich aż na wieki” (Ezech. 37:21-22,25).

DRUGA CZĘŚĆ UCISKU JAKUBA

Tak więc w „tym dniu”, w pierwszej części ucisku Jakuba, Bóg stopniowo zrywał z szyi Izraela jarzmo Europy (Jer. 30:8), a pęta i ograniczenia, które ich przywiązały do Europy, stopniowo były rozluźniane i zrywane. Ale jest jeszcze druga część ucisku Jakuba i o niej mówi 4 Tom Wykładów Pisma Św. pt. *Walka Armagedonu* na str. 689, nazywając go „ostatecznym ciosem” i „jeszcze jedną falą udreki ...

ostatnim konfliktem bitwy tego wielkiego dnia", który jest opisany na str. 689-698.

Ta druga część ucisku Jakuba nastąpi przy końcu okresu światowej anarchii. Jest on opisany u Ezech. 38 i 39. Rosnące bogactwo i pomyślność zgromadzonego Izraela pobudza chciwość narodów, Europy, Azji i Afryki, co będzie o wiele bardziej widoczne w ich anarchistycznych pozostałościach. Sprowadzą oni na Izrael ostatnią, drugą część ucisku Jakuba, resztki kielicha nieszczęść dla Izraela.

Gog reprezentuje wodzów narodów jako wrogów ludu Bożego, a Magog rzesze prowadzonych narodów jako przeciwników ludu Bożego. Objawienie 20:8 („narody ... Goga i Magoga") wyraźnie mówi, że to nastąpi w Małym Okresie, przy końcu Tysiąclecia i dlatego, przez równoległe zastosowanie, jest to także prawdziwe w odniesieniu do wrogów Bożego cielesnego Izraela przy samym końcu wieku Ewangelii. Ci anarchistyczni grabieżcy, opisani u Ez. 38 i 39, Zach. 12:1-9 oraz 14:1-3, boleśnie dotkną Izraela w drugiej, ostatniej części ucisku Jakuba.

Końcowe kary dla Izraela z powodu ich niewiary oraz nadzwyczajna klęska ich wrogów w końcu otworzą im oczy; „i będą patrzeć na mię (Jehowę), ponieważ go [Jezusa] przebodli, i płakać będą nad nim płaczem jako nad jednorodnym; gorzko, mówię, płakać będą nad nim jako gorzko płaczą nad pierworodnym" (Zach. 12:10; tłumaczenie JPSA - Jewish Publication Society of America). Wtedy Izrael, nawrócony jako naród, rozpozna swego Mesjasza, który przyszedł do nich w ich utrapieniach („chmurach" - Obj. 1:7) wielkiego ucisku, aby ich uwolnił jak prorokował np. Ezech. 39:22-29; Zach. 12; 14:1-3; Jer. 30:7,8. Wówczas „służyć będą Panu, Bogu swemu, i Dawidowi [*Umiłowanemu*, tzn. Mesjaszowi - Ezech. 34:23,24; 37:24,25; Oz. 3:5], królowi swemu, którego im wzbudzę" (Jer. 30:9). „A tak wszystek Izrael będzie zbawiony, jako napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel i odwróci niepobożności od Jakuba. A toć będzie przymierze moje z nimi, gdy odejmę grzechy ich" (Rzym. 11:26,27). Nie oznacza to ich powszechnego zbawienia do wiecznego życia, lecz jak pokazuje kontekst uwolnienie całego Izraela od ślepoty, czyli „zatwardziałości z części" w wieku Ewangelii, od kary za grzechy przeciwko Zakonowi i Chrystusowi, jak również od potępienia za ich grzechy Adamowe i żydowskie.

Panowanie sprawiedliwości Pańskiej na ziemi (Iz. 26:9; 28:17) najpierw zostanie ustanowione w Izraelu wśród zgromadzonych i nawróconych Żydów (Zach. 12:7,8; Jer. 23:5,6; 33:14-16; Ezech. 36:24-38. *Zob. The Millenium*, s.333-345). Z radością powitają oni wzbudzonych patriarchów oraz pozostałych Godnych i będą wielce błogosławieni przez ich zbawienne rządy (Iz. 1:25-27; 25:9; 32:1). Następnie, niedługo potem, pogańskie narody skruszone, wyczerpane i zagubione w utrapieniach czasu ucisku (Mat. 24:21,22), dowiedzą się o wielkich błogosławieństwach, jakich będzie doznawał Izrael i będą pragnęli podobnych błogosławieństw dla siebie (Iz. 2:3,4; Zach. 8:20-22). W odpowiedzi na ich pokorne prośby o pomoc Królestwo ze swymi zarządzeniami będzie ustanawiane w jednym narodzie po drugim, aż stanie się Królestwem powszechnym (Dan. 2:44; 7:27). Ciesny Izrael (drugorzędne ziemskie nasienie Abrahamowe) pod kierunkiem Starożytnych i Młodocianych Godnych (głównego ziemskiego nasienia Abrahamowego - Joel 2:28; 2 Tym. 2:20) będzie miał przywilej współpracować z duchową sferą królestwa - Maluczkim Stadkiem i Wielką Kompanią (Łuk. 12:32; Ps. 45:14,15; Obj. 7) - w nawracaniu i błogosławieniu pogańskiego świata (1 Moj. 22:17,18; 28:14; Iz. 19:24; Ezech. 16:60,61; Ps. 107:22). Dokona się to pod Nowym Przymierzem Izraela, opisanym u Jer. 31, w celu błogosławienia „wszystkich rodzajów ziemi”.

Niech cała ziemia, a szczególnie Izrael, raduje się z nadchodzących wielkich błogosławieństw, teraz tak już bliskich. Obietnica jest pewna. Sam Bóg obiecał i łaskawie poparł obietnicę przysięgą, abyśmy „warowną pociechę mieli” (Żyd. 6:16-18). Bitwa wielkiego dnia wszechmocnego Boga przygotowuje cały świat na nowy dzień i jego wielkie dzieło restytucji (Dz. Ap. 3:19-23), a ucisk Jakuba przygotowuje potomstwo Jakuba do jego w nim udziału.

Chociaż godzina czuwania będzie godziną chmur i gęstej ciemności (Joel 2:1-3), Bogu niech będą dzięki za błogosławione zapewnienie, iż dzieło zniszczenia będzie „skrócone” (Mat. 24:22) i że zaraz po nim zacznie świecić chwalebne Słońce Sprawiedliwości (Mai. 4:1,2). „Ziemia [obecna stara struktura społeczna oparta na samolubstwie] ... przeniesiona będzie jako budka ... upadnie, a więcej nie powstanie” (Iz. 24:19,20). Czas wielkiego ucisku ma na celu oczyszczenie pola pod nową budowlę Boga, Nowego Jeruzalem, nowych niebios i nowej ziemi, w których sprawiedliwość mieszka (2 Piotra 3:13; Iz. 65:17; Obj. 21). „Gdy ujrzycie, iż się to wszystko dzieje, wiedzcie, że blisko jest królestwo Boże” (Łuk. 21:31). P.T.'94,45.